

Hitaassa kuolemassa
ei ole mitään helppoa...

Täydellinen kuolema

RIKOSKOMISARIO CALLANACH

HELEN FIELDS

TAMMI

Rikoskomisario Callanach

Täydelliset todisteet 2017, suom. 2025 (2023)

Täydellinen saalis 2017, suom. 2025 (2023)

Täydellinen kuolema 2018, suom. 2025 (2023)

Helen Fields

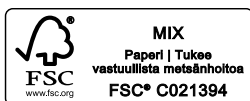
TÄYDELLINEN
KUOLEMA

SUOMENTANUT HANNA ARVONEN

TAMMI

HELSINKI

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos *Perfect Death* ilmestyi Isossa-Britanniassa 2018

HarperCollins Publishersin julkaisemana.

Copyright © Helen Fields 2018

All rights reserved.

Suomenkielinen laitos © Hanna Arvonen ja Tammi 2025

Suomenkielinen ääni- ja sähkökirja ilmestyivät

ensimmäisen kerran BookBeatin kustantamina 2023.

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-952-04-6735-7

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

HELEN FIELDS opiskeli lakia East Anglian yliopistossa ja jatkoi opintojaan Inns of Court School of Law -oppilaitoksessa Lontoossa. Harjoittelujakson jälkeen hän liittyi Middle Templen asianajajayhteisöön, jossa hän työskenteli rikos- ja perheoikeuden parissa kolmetoista vuotta. Toisen lapsensa syntymän jälkeen Helen lopetti työnsä asianajajana. Yhdessä miehensä Davidin kanssa hän johtaa elokuvatuotantoyhtiötä ja toimii käsikirjoittajana ja tuottajana. *Täydellinen kuolema* sijoittuu Skotlantiin, jossa Helen viihtyy parhaiten. Helen ja hänen miehensä asuvat nykyään Hampshiressä kolmen lapsensa ja kahden koiransa kanssa.

Helen rakastaa Twitteriä, mutta on todennut sen aiheuttavan riippuvuutta. Hänet löytää nimellä @Helen_Fields.

Kiitokset

VILPITÖN KIITOKSENI, ei missään tiettyssä järjestyksessä, kaikille, jotka saattoivat *Täydellisen kuoleman* ideasta kirjahyllyyn ja tukivat minua prosessin aikana, usein yksinkertaisesti loputtoman rohkaisun muodossa. Jos unohdan jonkun, antakaa anteeksi – se vanha sanonta, että unohtaisin päänikin, ellei se olisi ruuvattu paikalleen? Jep. Se olen minä.

Helen Huthwaite, kustannustoimittajani, on tehnyt tämän kirjan kanssa niin paljon työtä, että luultavasti kannessa pitäisi olla hänen nimensä minun sijastani. Kaikesta avusta, kärsivällisyydestä, opastuksesta (ja siitä, että tiesit mitä halusin sanoa silloinkin, kun en itse tiennyt), olet tähti. Sabah Khanille, Avonin PR-henkilölle, kiitos, ettet ikinä kyllästynyt minuun (tai ainakin salasi sen tosi hyvin). Ja laajemmin Avonin ja HarperCollinsin tiimeille – suunnittelijoille, markkinoinnille, myynnille (te rokkaatte), ja kaikille muille, jotka öljyatte rattaita – olen teille suuressa kiitollisuudenvelassa.

Agentilleni Caroline Hardmanille, ja Hardman & Swainsonin ihanuuksille, tuestanne ja hyvistä neuvoistanne – kiitos. Wailing Banshee -tiimi tuotti animoituja GIF:ejä, nettisivuja, promo-filmejä ja hoiti kaiken tekniikan kirjojen osalta. Olen ikuisesti kiitollinen, ja antakaa anteeksi kaikki typerät kysymykset.

Erityismaininta ystävälleni Simon Gardnerille, poikkeuksellisen kirjailijan, John Gardnerin, pojalle. Suurkiitos, että annoit

minulle luvan mainita *Nitistäjän* ja Boysie Oakesin. Isäsi oli loistava lahjakkuus.

Andrea Gibsonille ja Amanda Patchettille, jotka olitte ensimmäiset *Täydellisen kuoleman* lukijat, en olisi selviytynyt ensimmäisistä luonnoksista ilman teitä. Lisäksi kiitos teekupillisista, cocktaileista, aterioista, nauruista, nenäliinoista, jutuista ja yleisesti ottaen rakkaudesta.

Kirjakauppiaille kaikkialla, erityisesti niille, jotka ovat taistelleet tämän kirjasarjan puolesta ja saattaneet sen oikeiden, elävien, lihaa ja verta olevien lukijoiden käsiin. Taivaalle kiitos teistä kaikista.

Christinelle, Margaretille, Ruthille, Gabrielille, Solomonille ja Evangelinelle, että kuuntelitte ja halasitte minua. Sitten on vielä David (aina on David), joka pakotti minut olemaan rohkea ja ottamaan tänä vuonna riskin. Hän myös kokkasi, siivosi, ajoi, johti henkilökohtaista teknisen tuen tiimiäni, vaihtoi lamppuja, viihdytti lapsia ja antoi minun kirjoittaa. Paras ystäväni.

Helen x

Sollielle

Muutat elämää yksi leveä hymy kerrallaan. Muista tämä,
rakas poikani – sillä, mitä voit saavuttaa,
ei ole mitään rajoja. Ei yhtään mitään. Sinä saat
hengitykseni salpautumaan.

Luku 1

LILYN ELÄMÄ oli melkein ohi, hän ei vain tiennyt sitä vielä. Mies silitti Lilyn valokuvaa, jota oli säilyttänyt sänkynsä vieressä muutaman viime kuukauden ajan. Siinä Lily seiso i kumarassa lammen rannalla ja heitteli nauraen leipää ankoille autuaan tietämättömänä lyhyeksi jäävästä tulevaisuudesta.

Ennen iltaa oli vielä paljon tehtävää, mutta mies soi itselleen muutaman hetken aarrerasiansa seurassa. Hän veti yöpöydän alimman laatikon pois ja työnsi kätensä sen alla olevaan pimeään tyhjyyteen ottaakseen sieltä puisen rasian. Hän oli tehnyt sen koulussa puutoissa – yksi harvoista onnistumisista muuten suu-relta osin hukkaan menneessä ajanjaksossa hänen elämässään – mutta toisaalta hän oli joutunut muuttamaan hyvin usein, eikä hänellä ollut koskaan ollut lukupäätä.

Avatessaan kannen hän katseli henkeä pidätellen rasiassa olevia palasia ihmisten elämistä. Kanervanoksan muotoinen rintakoru, johon oli upotettu puolijalokiviä. Hän muisti ran-kat puutarhatyöt, joita oli joutunut tekemään sen eteen ilman sadetaukoja, mutta se oli loppujen lopuksi ollut vaivan arvoista. Sitten oli pikkuruinen, hopeinen paperiveitsi, niin paljon käy-tetty ja rakastettu, että osa kahvan kiemuraisesta kuviosta oli kulunut pois. Onnenraha – ainakin omistajansa väitteen mukaan – jota oli säilytetty aina taskussa tai kukkarossa. Se vain todisti, ettei hyvää onnea ole olemassakaan. Ja viimeisenä

hammas. Tarkemmin sanoen hampaan kruunu, joka oli irronnut viimeisten hetkien piinassa ja draamassa, kun mikään ei ollut sujunut suunnitelman mukaan. Mies piti sen sileästä pinnasta, olennaisesta roolista, jota se oli esittänyt elämässä, jonka hän oli päättänyt. Minne ruumiin energia meni, kun kuolema oli saatettu päätökseensä? Mies mietti taas kouluaikojaan. Jotain sellaista, että energia muuttaa muotoaan mutta ei koskaan lakkaa olemasta. Hän ei ollut oppinut asiasta niin paljon, että olisi läpäissyt fysiikan kokeen, mutta hän oli tyytyväinen pienestä viisauden helmeistä. Hän mietti, voisiko kuolevan ihmisen energiaa hengittää sisäänsä.

Tehdessään pienen tyhjän tilan rasiaan esineiden keskelle hän kuvitteli siihen uuden palkinnon. Sen omistajan käsittely oli vienyt pidempään kuin muiden. Lily pysytteli omissa oloissaan, viihtyi perheensä kanssa ja työskenteli ahkerasti. Pian mies sai kuitenkin liittää muistoesineensä nautittavaksi kaikkien muiden esineiden joukkoon, jonka eteen hän oli ahertanut niin kovasti.

Hän katsoi pienessä lasipullossa olevaa kannabisöljyä, jota hän oli uuttanut viikkokausia. Oli vienyt aikansa ostaa pieniä määriä sieltä tältä sen sijaan, että hän olisi ostanut valtavan määrän samalla kertaa, mutta se oli ollut vaivan arvoista. Suurin osa prosessista sen jälkeen oli ollut helppoa, ja ainoa takaisku oli ollut, kun hän oli kokeillut ainetta itseensä ja nukkunut niin sikeästi, ettei ollut mennyt töihin seuraavana päivänä. Ei hyvä. Hänellä oli kuluja. Monitahoinen kutsumus vaati vakaata rahoitusta, ja sellaisia töitä, joista palkka maksettiin käteisenä, oli vähän.

Työntäessään rasian takaisin laatikoston alla olevaan tilaan hän kävi yksityiskohdat mielessään vielä kerran läpi. Hänen autonsa oli valmis. Kaikki valot toimivat – olisi tyhmää herättää poliisin huomio jollain niin naurettavalla kuin rikkinäisillä ajovaloilla. Kaikkia tarvikkeita oli käsitelty hansikkaat kädessä.

Yhteenkään tavaraan ei ollut koskettu paljain käsin. Hän oli nähnyt tarpeeksi true crime -ohjelmia tietääkseen, että nykyisin sormenjäljet eivät olleet olennainen ongelma. Ihosoluissakin saattoi olla riittävästi DNA:ta todisteeksi häntä vastaan. Hän ei halunnut jäädä kiinni. Oli niin paljon tehtävää. Niin monta muuta ihmistä, jotka tarvitsivat hänen huomiotaan.

Kaikki valmista. Hänellä oli jopa aikaa ottaa nokoset. Oli parempi, ettei hän olisi väsynyt, koska tekemistä oli valtavasti. Eikä se ollut vain fyysisesti raskasta. Tappaminen oli rankkaa työtä. Kaikki, jotka kuvittelivat ihmisen kuolevan muutamassa sekunnissa niin kuin televisiodraamoissa esitettiin, olivat idiootteja. Kuolema oli useimmiten hidasta stripteasea. Tietenkin sen saattoi tehdä myös nopeasti – laukaus, räjähdys, massiivinen päävamma – mutta käsityönä se kesti väistämättä kauemmin. Tukehduttaminen ja hukuttaminen vaativat paljon aikaa, ja tekijä todennäköisesti loukkaantuisi samalla itse. Naarmuja, potkuja nivusiin, murtuneita luita. Hän oli saanut niistä tarpeekseen.

Mies meni pitkäkseen vuoteelle ja sulki silmänsä. Odotus oli osa kokonaisuutta. Kiiruhtaminen loppupisteeseen oli kuin lukisi ensimmäiseksi kirjan viimeisen luvun. Jännitteen kasvattaminen, hahmoihin panostaminen tekivät palkkiosta niin kiihottavan. Aiemmin hänellä oli ollut vaikeuksia löytää ihanteellisia uhreja, ja nyt niitä oli ilmestynyt kerralla kolme. Hän nauroi ääneen. Se oli armoton, tukahtunut ääni, joka räjähti ilmassa kuin sähköinen. Se oli julma ääni, mutta hän ei ollut julma mies. Ei tarpeettomasti. Vain silloin, kun julmuus oli ehdottoman välttämätöntä.

Luku 2

”HEI, KULTASENI, haen sinulle uuden drinkin.” Joe hymyili Lilylle, kun tämä palasi takaisin pubin vessasta. Lily ahtautui perjantai-illan unohdusta etsivän pariskunnan välistä eikä huomannut miestä, joka tuijotti hänen takamustaan, kun hän kääntyi sivuittain päästäkseen ohi. Ihan ymmärrettävää, Joe ajatteli. Lilyn vartalo oli katsomisen arvoinen, eikä Joe halunnut aloittaa tappelua niin pikkumaisesta asiasta.

”Joe, on minun vuoroni. Ei sinun tarvitse aina tarjota”, Lily sanoi lysähtäessään istumaan tuolille Joen viereen. He kyyhöttivät vierekkäin ahtaassa tilassa, korottivat ääntään juomarien kasvavan metelin, musiikin ja puulattialla laahustavien askelten yli.

”Säästätkö rahaa yliopistoon?” Joe kysyi kerätessään heidän tyhjät lasinsa.

”Tiedät, että säästän”, Lily vastasi, ”mutta ei se tarkoita...”

”Ja aiotko raataa niska limassa, jotta sinusta tulisi paras lääkäri ikinä?” Joe kumartui suutelemaan Lilyä. Heidän pöydässään istuva tyttöporukka pyöräytti silmiään ja naksutteli kiel-tään piilottaen kateutensa inhon naamion taakse.

”Olet hullu.” Lily suuteli Joeta.

”Minähän teen maailmalle palveluksen auttaessani neiti Lily Eustisia pelastamaan tulevaisuudessa ihmishenkiä, jotta hänen ei tarvitse aloittaa opintojaan ylimääräinen...” Joe tuijotti

kattoon laskien mielessään, ”kahdeksan punnan ja neljän-kymmenenkuuden pennin velka niskoillaan?”

”Minä luovutan”, Lily nauroi, suuteli Joeta uudelleen ja painoi sitten punastuen kasvonsa tämän kaulaa vasten.

”Okei, kiinni jäin. Tykkään naisista, joilla on valkoinen takki ja stetoskooppi. Tämä on minun keinoni rahoittaa salaa omaa omituista fetissiäni”, Joe sanoi. Lily mottasi leikkisästi nyrkillään hänen käsivarttaan, kun hän käveli pois. Joe ei kuullut erään peräänsä tuijottavan naisen viheltävän hiljaa. Hän ei huomannut, kun heidän vieressään istuva tyttö mulkaisi Lilyä murhaavasti. He olivat pari, joka oli uppoutunut toisiinsa.

Baaritiskille meno oli kuin vuorikiipeilyä. Drinkit läikkyivät pitkin selkiä, kun ihmiset lähtivät tiskiltä kädet täynnä juomia. Paikkoja vallattiin ja ääniä korotettiin, kun yhtä asiakasta palveltiin epäoikeudenmukaisesti ennen toista. Asiakkaat pyysivät huutaen vaihtamaan musiikkia ja valittivat, että joku oli linnoittautunut toiseen naistenhuoneen kahdesta vessakopista. Oluthana oli koko ajan toiminnassa. Joe odotti kärsivällisesti, hymyili auliisti ja antoi anteeksi varpaiden tallojille ja kyynärpäillä tökkiville. Hänellä oli Lily, joka oli kaikkea, mistä hän oli uneksinut.

Hän oli pakannut autoonsa kaiken tarvittavan täydellistä romanttista iltaa varten. Halkoja, sytykkeitä, tulitikut, taskumatissa alkoholia lämmikkeeksi, makuupussi. Jopa sää oli armollinen. Ilta olisi kylmä, mutta sadetta ei ollut tulossa. Joe oli jopa nähnyt vaivaa ja käynyt tarkistamassa heidän määräänsä muutama päivä sitten. Edinburgh levittäytyisi majesteettisena heidän alapuolelleen, ja kaupungin valot heijastelisivat taivaan tähtiä, jos pilvet sen sallisivat. Hän saisi vihdoin Lilyn kokonaan itselleen ja aikaa näyttää, mitä tämä oikeasti hänelle merkitsi.

Ilma oli niin kylmä, ettei kenenkään olisi pitänyt olla ulkona alasti. Se oli Mark McVeigh'n ensimmäinen – ja naurettavin – ajatus. Näkymä, jonka droonin kamera välitti hänen monitoriinsa, oli aivan erilainen kuin hän oli odottanut. Talvinen huurre ja paljaat kivet, kyllä. Kova, ilmeetön taivas, jonka horisonttia verhosivat sumukerrokset, kyllä. Nainen raajat levällään, toinen polvi taivutettuna, toinen jalka suorana, toinen käsivarsi pään takana, toinen levällään maassa, ei. Tuuli tuiversi naisen pitkät, punaiset hiukset lepattavaksi hunnuksi hänen silmilleen. Hänen jaloissaan olivat nuotion tuhkaiset jäänteet, joiden vieressä lojui hylätty tulitikkuaski. Mark lennätti droonin lähemmäksi yrittäen vakuuttaa itselleen, että voisi nähdä naisen rintakehän nousevan ja laskevan. Turha toivo. Hän suuntasi droonin kohti naisen kasvoja toivoen, ettei häntä syytettäisi jonkinlaisesta perversiosta, ja toivoi lukuisilta jumaluuksilta, että hänen vaistonsa oli väärässä. Juuri nyt olisi erittäin hyvä hetki erehtyä. Droonikopteri oli hänen katseensa ulottumattomissa harjanteen takana. Hän laski sitä hallitusti ja vältti huolellisesti lennättämästä sitä suoraan naisen yläpuolelle siltä varalta, että tämä heräisi, nousisi istumaan ja löisi siihen päänsä. Lähempi tarkastelu ei tuonut helpotusta. Drooniin oli asennettu kohtuullisen hyvä kamera, ja nyt Markin monitori oli täynnä sinisen sävyjä, jotka eivät liittyneet mitenkään huurteeseen tai talvi-kuolleisiin kanerviin. Sinisyyttä olivat naisen huulet, avoimet silmät, suonet ja hapenpuutteesta kärsivä iho.

Mark tiesi ponnistelun olevan turhaa mutta lähti juoksemaan, koska ajatus, että hän vain kävelisi kuolleen naisen luo, haaskahti epäkunnioittavalta. Hän konttasi ylös jyrkkää harjannetta, koska pidempi, loivempi polku huipun ympäri ei tullut kysymykseen. Hänen kätensä vuotivat verta, kun hän vihdoin näki naisen omin silmin, kuvaelmana maassa, kun Edinburghin arvoisat asukkaat vasta heräilivät autuaan tietämättöminä uuteen päivään kaukaisuudessa, Arthur's Seatin

juurella. Välttämättä nahattomista polvistaan ja käsien naarmuista Mark juoksi kivikkoista rinnettä alas huutaen naiselle mennessään.

Hänen drooninsa lojui muutaman metrin päässä maassa surisevana muovin ja metallin sotkuna. Hän ei ollut edes tajunnut heittäneensä kauko-ohjaimen kädestään. Kännykkä hänen taskussaan leikki kissaa ja hiirtä hänen sormiensä kanssa. Lopulta hän pääsi naisen luo, polvistui jäiseen maahan ja painoi sormensa tämän kaulalle tietoisena siitä, ettei sen värisessä ruumiissa voinut olla pulssia. Hän repäisi talvitakin päältään huolimatta varmuudesta, että elämä oli paennut naisen ruumiista, peittääkseen tämän alastomuuden. Sen jälkeen hän soitti poliisille ja kuvaili parhaansa mukaan heidän sijaintiaan vuoristoisessa maisemassa, joka kohosi majesteettisena Skotlannin pääkaupungin ylle.

Läheltä katsoen Mark näki, että nainen oli nuorempi kuin hän oli olettanut; jäätävän kylmä yö oli ryöstänyt tämän kasvoilta nuoruudesta kertovan punan. Markin tavoin nainen oli häilyvällä rajalla teini-ikä ja aikuisuuden välissä. Pikkuruinen timantti naisen nenässä kimmelsi talviaamun auringon ensi säteissä korostaen vaaleita raitoja, joita oli taidokkaasti lisätty kuparinpunaisiin hiuksiin. Mark olisi halunnut pyyhkäistä hiukset sivuun naisen kasvoilta, mutta silloin hän olisi nähnyt tämän silmät selkeämmin, eikä hän halunnut sitä. Hän nousi seisomaan ja tähyili harjanteen yli etsien katseellaan lähestyviä autoja, mutta tiet olivat näkymättömissä. Kesällä, ilman ruumista, paikka olisi ollut yksityinen ja suojainen idylli. Hänen silmiinsä osui lepattava punainen läikkä heinikossa parinkymmenen metrin päässä.

”Palaan pian”, hän sanoi naiselle. Olisi tuntunut epäkohteliaalta olla sanomatta mitään, vaikka tämä olikin kuollut. Ilman takkia häntä alkoi palella, joten hän pakotti itsensä hölkkäämään pysyäkseen lämpimänä ja mietti, miten kauan poliisin tulo kestäisi, koska paikalle olisi vaikea päästä. Hänen oma

autonsa oli puolentoista kilometrin päässä kukkuloiden, jyrkien rinteiden ja kivikkoisten polkujen takana alueella, joka sopi lähinnä vain maastoajoneuvoille.

Punainen läikkä osoittautui lämpimäksi, paksusta puuvillasta tehdyski puseroksi, joka sopi täydellisesti nuotion ääreen ja pubi-iltaan. Mark poimi sen maasta, katsoi tyttöä ja totesi, että vaate voisi sopia tälle. Käveltyään pari minuuttia rinnettä alaspäin hän löysi vitivalkoiset rintaliivit, jotka roikkuivat kiven kyljessä; metallinen haka tuntui jääkylmältä sormissa.

Mark kuuli helikopterin jo ennen kuin näki sen, roottorien läpse pelotti pois villieläimet ja kaikui kallioista. Poliisikopteri kierteli paikan yläpuolella, tarkisti ruumiin sijainnin ja välitti näkymän yksiköille, joiden siniset valot näkyivät nyt ensimmäisen kerran alhaalla. Mark kantoi jyrkältä rinteeltä löytämiään vaatekappaleita lähemmäksi tyttöä.

Pian harjanteen takaa esiin ilmestyivät kasvot, perässään kaksi muuta. Etummainen poliisi käveli suoraan Markin luo ja ojensi kätensä.

”Hyvää huomenta”, mies sanoi lievällä mutta selkeällä ranskalaisella korostuksella. ”Olen rikoskomisario Luc Callanach. Ilmeisesti sinä teit tästä hälytyksen?” Mark nyökkäsi. ”Siirrytään kauemmaksi, ettemme sotke paikkaa. Miten sinä voit?”

”En oikeastaan tiedä”, Mark sanoi. ”Ainakin paremmin kuin tyttö.”

Paljon paremmin, Callanach mietti ja toivoi, että tyttö oli kuollut tapaturmaisesti. Hän ei voinut olla pohtimatta, miten paljon aikaa hän viettäisi tuijottaen tytön kasvoja komento-huoneen taulun valokuvissa. Vaistosiko kukaan koskaan kohtaloaan, kun he heräsivät päivään, jolloin kuolisivat? Vilkaisivatko he yhden ylimääräisen kerran peiliin ennen kuin kiiruhtivat kodistaan töihin tai opiskelemaan, koska vaistosivat, että jokin universumissa oli muuttunut? Lyhyen kiukunpuuskan aikana hän vihasi Skotlannin kylmää ilmaa, sen kosteutta ja harmautta.

Tyttö oli kuollut jäätävässä kylmyydessä ja nähnyt viimeisten henkäystensä kohoavan usvana ilmaan. Se ei ollut inhimillinen tapa kuolla. Katkera, karu ja yksinäinen kuolema. Callanach ei voinut muuta kuin toivoa, ettei tyttö ollut tiennyt sen olevan tulossa.

Salakavala kuolema väijyy Edinburghin kaduilla.

Rikoskomisario Luc Callanachin ja vastikään ylennetyn poliisipäällikkö Ava Turnerin tietämättä sarjamurhaaja on saanut Edinburghin tiukasti otteeseensa. Murhaajan valikoimilla uhreilla ei ole aavistustakaan veressään virtaavista huumeista tai heitä odottavasta tuskallisesta myrkytyskuolemasta.

Miten napata murhaaja, joka vaanii varjoissa? Murhaaja, joka saa nautintonsa seuratessaan tuskaa etäältä? Callanach ja Turner ovat uransa vaikeimman tapauksen edessä.

Menestyskirjailija **Helen Fields** tarjoaa henkeäsalpaavaa jännitystä **Chris Carterin** ja **Karin Slaughterin** hengessä.

9 789520 467357

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-6735-7